

 HARLEQUIN

 JALOO LINE ROMAAN

Lord Londonis

Catherine Tinley

Originaali tiitel:
Catherine Tinley
A Laird in London
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kaie Niit
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektoori lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by Catherine Tinley
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R07429723
ISBN 978-9949-87-111-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Minu õele Donnale,
kes tõestab meile iga päev, mida tähendab
vaprus.*

Autorilt

Loodan, et teile meeldis minu Saarte valitsejate triloogia esimene osa, „Lordi koduõpetajanna”, mille tegevus toimub nii Londonis kui Välis-Hebriididel. Käesolev teine osa on pühendatud Broch Clachani lordile Angusele, kes reisib koos õega Londonisse, et veenda üht Inglise lordi maid saarlastele tagasi müüma.

Oodata on ka kolmandat raamatut „A Laird for the Highland Lady”, mille peategelaseks on Eilidh Ruadh ja tema vastupandamatu tõmme Maximilian Woodi poole

Esimene peatükk

Burtenshaw House, Sussex – märts 1811

Reili Isabella Jane Margaret Wood, kes oli vikont Burtenshaw' õde, ei näinud esmapilgul üldse välja nagu need tüüpilised noored seltskonnaneiu, keda salongides istuvad seltsidaamid nii väga armastavad. Kuigi mõned inimesed võisid tema läikivpruune lokke tavalisteks pidada, siis tihedate tumedate ripsmetega ääristatud tumepruunid silmad andsid tema õrnale näole kütkestava ilu ja õigesti esitletuna oleks ta Almackis nii mõnegi mehe tähelepanu pälvinud.

Kuid täna poleks ta pälvinud kõrgseltskonna karmidelt kriitikutelt midagi muud peale hukkamõistu. Tema kleit oleks tunnistatud koledaks ja tema tegevus lausa šokeerivaks. Mitte ainult sellepärast, et ta tegi jahil meeskonnaliikme tööd, vaid sellepärast, et hetkel lobises ta ei kellegi vähema kui *teenriga*.

„Ma ei tea, kuidas ma sellega hakkama saan, Cooper,” pomises ta vanemale mehele, kes parajasti koos temaga kõisi klaaris. „Eelistaksin hoopis koos sinu ja Maxiga siia jääda.” Ta vaatas oma vanema venna poole, kes praegu ühe madruse jutu peale rõõmsalt naeratas. „Kui kahju, et Max tiitlit ei pärinud! Minu ja ka tema elu oleks olnud palju parem, kui Max oleks olnud Freddy asemel vanim poeg.”

„Rahu, Isabella,” vastas Cooper kergel toonil nagu mees, kes oli preili Isabellat terve elu tundnud, „sa ju tead, et sellele mõtlemisest pole mingit kasu. Me kõik teame, et sinu ja Maxi vaated erinevad vikondi omadest, kuid vanima pojana sai ta vastava kasvatusena ja me ei tea, milliseid koormaid tal kanda tuleb.”

Cooperi pehmes šoti aktsendis, mis oli Isabellale sama tuttav kui tema enda oma, kuuldus kergelt hoiatust, ja Isabella ohkas seda kuuldes. „Sa tead sama hästi kui mina, et Max on õnnetu. Peagi sunnitakse meid Londonisse minema ja me peame loobuma sellest vähesestki vabadusest, mis meil praegu on.”

Viibates jahtlaeva, taeva ja sädeleva mere poole, liskas ta pettunud häälega: „Siin olen ma õnnelik, Cooper. Siin, sinu juures. Ma ei taha mõeldagi, et pean ballisaalidesse ja salongidesse tagasi minema!”

Cooper kortsutas kulmu. „Jah, ma tean seda, tüdruk. Kuid sa saad sellega hakkama. Sul on sama tugev iseloom kui su emal.”

Isabella naeratas. „Aitäh, Cooper. Püüan seda tuimade inimeste ja igavate vestlustega silmitsi seistes meeles pidada. Tean, et ema vihkas Londoni seltskonda sama palju kui mina. Mäletan, kuidas ta sellest rääkis.”

Seda meenutades vaatasid nad teineteisele mõistvalt otsa ja hetkeks tundus Isabellale, et senikaua, kuni inimesed teda heldimusega meelde tuletavad, pole ema veel päriselt surnud.

Sinu surmast on juba kolm aastat möödas, ema, aga ma igatsen ikka veel sinu järele.

Talle ei tulnud pähegi, et tema isast, kes oli surnud tervelt üheksa aastat varem, ei tundnud keegi mitte vähimatki puudust. Vähemalt tema kindlasti mitte.

„Ja võib-olla polegi inimesed nii tuimad, kui võtaksite vaevaks neid tundma õppida,” tõi Cooperi märkus ta olevikku tagasi.

„Võib-olla. Kuidas sa ometi nii *tark* oled, Cooper?” Naine ohkas. „Olgu siis. Katsun kõigi rõõmuks oma osa täita, selle ära kannatada ja oodata päeva, mil mind taas vabaks lastakse.”

Broch Clachan, Benbecula, Välis-Hebriidid

„Ma keeldun sind Londonisse kaasa võtmast, Eilidh!” Vend ja õde vaatasid teineteisele otsa ning nende sarnastes sinistes silmades välkus tuli. Angus oli juba kuid teadnud, et see vaidlus tuleb, ja nüüd oli see lõpuks käes.

„Angus, sa ei saa lihtsalt üksinda Londonisse minna ja mind siia jätta!”

Angus naeris. „Muidugi saan! Kes mind takistab?”

Eilidh pani käed puusa ja vaatas talle otsa. „Mina takistan. Koos Alasdairi, Lydia ja julgen öelda, et kõigi teiste selle saare elanikega.”

Venna silmad tõmbusid kissi. „Kas Alasdair teab sellest?”

„Loomulikult teab. Kõik teavad juba ammu, et võib-olla peab keegi lõpuks Londonisse minema ja nüüd, kus ta on kinnitanud, et tema sinna ei lähe...”

„Ainult sellepärast, et Lydia on lapseootel ja Alasdair ei taha tema juurest lahkuda.”

Naine kehtas õlgu. „Meie nõbu on väga pühendunud abi-kaasa. Keegi ei kahtlegi selles. Kuid kuna tema ei reisi, siis on selge, et sa pead tema asemel kellegi teise kaasa võtma.”

„Ja see teine peaksid olema sina?”

„Loomulikult. Kui sa nii rumal ei oleks, siis teeksid ise mulle selle ettepaneku.”

Mees raputas pead. „London ei ole saartelt pärit daami jaoks turvaline koht. Me kõik oleme kuulnud jutte selle kõlvatusest ja moraalitusest.”

Kuidas ma oma õde sellises kohas kaitsta saaksin?

„Ometi elas Lydia palju aastaid seal. Sa tead väga hästi, et enne seda, kui ta siia tööle tuli ja lõpuks Alasdairiga abiellus, töötas ta seal koduõpetajannana.”

„Ja talle tikuti Londonis mitu korda ligi!”

„Ja siis? Talle tikuti ligi ka siinsamas Benbeculal! Me, naised, võime selliste asjadega igal pool kokku puutuda. Pealegi vajad *sina* võib-olla hoopis ise kaitset, sest Lydia rääkis ka, et uustulnukad tehakse tihtipeale mängupõrgutes vale-mängijate poolt rahast lagedaks!”

„Sa ei tule Londonisse, Eilidh. Olen nii juba otsustanud.”

„Kelle sa siis kaasa võtad? Kas meie stjuuardi? Või majapidajanna?”

Mees lõi silmad maha, teades, et on selles küsimuses ohtlikul pinnal. „Kavatsen Searlase kaasa võtta.”

„Searlase? Oma sekretäri? Kas tema saadab sind ka Londoni seltskonnaüritustel?” Naine vangutas pead. „Pead tunnistama, et see ei sobi. Maaomanikuna on sul isegi Londoni eliidi silmis kindel staatus. Searlasel seda ei ole ja teda nad oma salongides näha ei soovi.”

Mehe kulm tõmbus kortsu. „Aga ma ei kavatsegi seltskonnaüritustel oma asju ajada. Kavatsen ainult selle lord Burtenshaw’ga rääkida nagu mees mehega ja veenda teda tema käes olevaid maid tagasi andma. Maid, mis kuuluvad õigupoolest siinsetele elanikele.”

Naine kergitas kulmu. „Või nagu mees mehega? Kui ta eirab sinu kirju ja tal ei paista olevat mingit kavatsust maid sulle müüa?” Tema hääletoon leebus. „Sa kindlasti tead, et seda on võimatu ette planeerida ja kogu see asi võib vajada rohkem leidlikkust, kui sa harjunud oled. Meie vanemad saatsid mind Edinburghi kooli, et ma peene daamina käituma õpiksin. See ei meeldinud mulle ja ma ei uskunud, et sellest võiks kunagi kasu olla, kuid kui see lord Burtenshaw seltskonnahooajaks Londonisse tuleb, siis on *minul* suurem võimalus teda veenda kui sinul.” Tä väristas ahvatlevalt ripsmeid. „Ah, lord Burtenshaw,” naeratas ta eputavalt. „Mul on mõistus otsas.”

Angus ei saanud midagi parata: ta lihtsalt pidi õe näitemängu peale naerma. Kummalisel kombel oli õe öeldul mõte sees, kuigi mehe sisetunne karjus, et ta ei tohiks oma söakat õde kõrgseltskonna südamesse kaasa võtta.

Ei. See ei lähe. Tä vangutas pead. „Eilidh, ma ei lase end sellest mõjutada. Sa *ei* tule Londonisse ja see on minu viimane sõna!”

Burtenshaw House, Sussex

Frederick Wood, vikont Burtenshaw ei olnud rahul. Tal oli rahulolematuseks palju põhjusi, millest üks suuremaid oli see, et nii üllast perekonda ja tiitlit nagu Burtenshaw oli karistatud nii tavalise perekonnanimega nagu Wood. Kõigest Wood! See oli täiesti tavaline nimi, mis oleks võinud kuuluda ükskõik millisele alamast klassist teenrile või kõrtsmikule! See, et kõik nimetasid teda lihtsalt Woodiks, riivas tema väarikust.

Internaatkoolis olid teised kutsunud teda *Planguks* ja kasutatud seda hüüdnime eriti innukalt siis, kui taipasid, kui vastumeelne see talle oli. Nende enda perekonnanimed olid iidsed ja väarikad nagu Fancot, Darcy, Talbot või Audley. Isegi tavalised Smithid olid mingil ajahetkel võtnud nimeks Smythe või Headington-Smythe.

Ta oleks ise soovinud sama teha. Abielludes igava, kuid kaasavaraka Prudence Price'iga, oli ta korraks kaalunud topelt perekonnanime kasutamist. Kas *Price-Wood* või *Wood-Price*. See ajas talle judinad peale. Tulemus oli mitte ainult kahekordselt vastik, vaid ta ei kavatsenudki edutada Price'i perekonda kõrgemale positsioonile, kui nad väärt olid.

Ta ohkas. Ei, selles suhtes ei saanud ta midagi ette võtta. Vähemalt jättis tiitel tema tavalise perekonnanime varju. *Vikont Burtenshaw*. Uhkusega kirjutas ta enda ees olevale dokumendile alla ja tõstis siis pea, kui raamatukogutoa uks avanes.

„Sa tahtsid mind näha, vend?”

Mees pani sule käest ja silmitses vastumeelselt oma nooremat õde. Too oli sisenenud ilma koputamata, pruunid lokiis juuksed sassis, ja tema kleit...

„Mis *pagan* sul seljas on, Isabella?” Ta vaatas õudusega õe lihtsat pruuni kleiti. See oli kaunistusteta, halvasti istuv ja selle säilitamiseks oli ilmselgelt kasutatud kamprit, sest selle vastik lõhn jõudis nüüd mehe peene ninani.

„See või? Leidsin selle ühest ema vanast rõivakirstust. See sobis suurepäraselt meie tänaseks merereisiks. Sa ei oleks ju ometi tahtnud, et ma oleksin ühe oma moodsatest siid- või musliinkleitidest merel veedetud päeva jooksul ära määrinud või isegi katki rebinud, eks ole, Freddy?”

„Frederick,” parandas mees teda automaatselt. „Kellega koos sa seal käisid?”

„Sul pole vaja muretseda,” vastas naine muretult. „Max oli seal ja Cooper muidugi ka.”

„Mulle ei meeldi, et sa nii tihti Cooperiga aega veedad.”

Naine naeris. „Aga ta oli juba enne meie sündi meie perekonna sõber! Miks...”

„Tean seda,” vastas mees napilt. „See ei tähenda veel, et sa peaksid kõik päevad tema seltskonnas veetma. Ta ei kuulu meie klassi. Tegelikult ei ole ta isegi inglane! Pealegi on ta kõigest teener.”

„Jama! See pole Cooperi suhtes aus. Ta on terve elu meie kõigi hea sõber olnud.”

„Sinu ja Maxi oma võib-olla küll. Minu oma mitte!”

Naine kaalus tema sõnu. „Sul on vist õigus! Kui kummaline! Huvitav, miks?” Ta mõtles kulmu kortsutades selle üle järele. „Usun, et Cooper tuli meie juurde pärast sinu sündimist.